In the months leading to the Iraq invasion, there was a flurry of demonising rhetoric against Saddam Hussein from the leaders of the Western coalition, with generous servings of mind-boggling deception and misinformation. The practical purpose behind the chronicling of Saddam's alleged atrocities was that it provided a pretext for the long term strategy of occupation. Colonial invasions always either purported to "liberate" victims from barbarity or wrest control from the "perpetrators" with the stated altruistic aim of "civilising" by subjugation.

Iraq is now bleeding to death by the insidious divisions created and highlighted by the occupiers. In Saddam's Iraq, both Sunni and Shia lived happily together, intermarried, and had strong bonds. Suicide bombings were unheard of. Being tribal, Iraqis do have a propensity for violent aggression. That is why the Americans have been bogged in this quagmire for so long. So, the "enemy" had to be divided, lest they join forces to drive the reviled Americans out.

Somalia is the latest front on the "War on Terror". Exactly the same thing will happen there, if Americans intervene using Ethiopia. In the Sudan, civil war is being fomented between Arab and Negro. Palestinians have been divided by favouring Fatah against Hamas (thankfully not an ethnic division) Lebanon is simmering beneath the surface. After successfully widening the divide between Tamil and Sinhala in Sri Lanka, Norway (a small time player) has now entered Palestine. The Western "mediators" favour parties averse to taking risks for peace, while acceding to their demands.

The language of the big western players is "humanitarian" intervention. History clearly and unequivocally proves that every major invasion or occupation has been justified as a humanitarian or "civilising" mission. The "barbarity" among the colonised, not to mention the "brutality" of "terror" as it is now portrayed, serves as a licence to terrorise and brutalise entire societies, killing millions of innocent civilians. Sadly for Iraq, Iran and other selected "hot-spots", they also just "happen" to be rich in scarce resources, which makes intervention "worthwhile".

To pretend that the carefully guarded civilisation of refined, unified and multi-cultural values of the West are unassailable while promoting the opposite elsewhere is cruel, callous, vicious and despicable.

Lasantha Pethiyagoda
Dandenong North

Udurawana

Udurawana comes back to his car & find a note saying "Parking Fine" He Writes a note and sticks it to pole "Thanks for the compliment"

****

How do you recognize Udurawana in School?
He is the one who erases the notes from the book when the teacher erases the board.

****

Udurawana is in a bar and his cellular phone rings. He picks it up and says "Hello, how did you know I was here?"

****

Udurawana bought a brand new Maruti and decided to drive down from Kandy, where he lived, to Colombo to meet his friend. He reached there in a few hours. After spending a few days there, he decided to return, and called up his mother to expect him in the evening. But he didn't reach in the evening and not the next day either.

When he finally reached home on the third day, his distraught mother ran and asked him "What Happened, My Son"

Udurawana got out, obviously very tired from the long journey, and said, "These Maruti Car people are crazy! They have four gears for going forward, but only one for going back!"

සන්නස
ඔබේ නර්තන දිවියේ වැදගත් සන්ධිස්ථානයක් ගැන දැනගන්නට ලැබුණා. ඒ ගැන යමක් කතා කරමු ද?

උදුම්බරා
මම 2002 දී ප්‍රසංගික කලා අංශයෙන් ජනාදිපති ශිෂ්‍යත්වයක් ලබා නර්තන විණ්‍යාසය පිලිබඳ පශ්චාත් උපාදියක් හැදෑරීමට ඔස්ට්‍රේලියාවේ මෙල්බන් විශ්ව විද්‍යාලයට ඇතුල් වුණා. 2005 වසරේ දී මම සාර්ථකව උපධිය අවසන් කළා. කොරියෝග්‍රැෆි විෂයට ඉහළම සුදුසුකම් ලත් ශ්‍රී ලාංකික නර්තන ශිල්පිණිය බවට මට පත්වන්නට හැකි වුණා. ඒ අනුව මට විශ්ව විද්‍යාලයේ මහාචාර්ය Jenny Kinder ගෙන් ආරාධනයක් ලැබුණා 2007 පෙබරවාරි මාසයේ සිට නර්තන විෂය උපාධියට හදාරන ඔස්ට්‍රේලියානු දරු දැරියන්ට World Dance යන විෂයය උගන්වන ලෙස.

සන්නස
ඒ ගැන ඔබේ අදහස

උදුම්බරා
මම ඇත්තටම හැම තිස්සෙම උත්සාහ ගන්නේ මම උගත් ශිල්පය අනිත් අයට බෙදා දෙන්නටයි. මම විතරක් නෙවෙයි මගේ ස්වාමියා වන රංගන රණතුංග ත් සැමද වෙහෙසෙන්නේ ඒ වෙනුවෙන්මයි. කියන්නට සතුටුයි විශ්ව විද්‍යාලයේ සිටින ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් අපේ සාම්ප්‍රදායික නැටුම් කලාව ඉගෙන ගන්න දක්වන්නේ පුදුම උනන්දුවක්.

සන්නස
ශ්‍රී ලාංකික දරු දැරියන් නැටුම් කලාව ඉගෙන ගැනීමට උනන්දුවක් නැද්ද?

උදුම්බරා
දැඩි උනන්දුවක් තියෙනවා. 2003 මම ඔස්ට්‍රේලියාවට පැමිණි විගස ශ්‍රී ලාංකික ප්‍රජාවේ ඉල්ලීම පරිදි මෙහි හැදුණු වැඩුණු ළමයින්ට නර්තනය උගන්වන්න රංගායතනයක් ආරම්භ කළා. එයට විශාල දරු දැරියන් පිරිසක් සහභාගි වෙනවා. දෙමාපියන්ගෙත් තියෙන්නේ දැඩි කැපවීමක් සහ උනන්දුවක්. ඒ ගැන අපට ආඩම්බරයි.

සන්නස
ඔබ කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ ප්‍රසංගික කලා අංශයේ කථිකාචාර්ය වරියක් ලෙස සේවය කළා නේද?

උදුම්බරා
ඔව්. මම වසර ගණනාවක් බාහිර කථිකා-චාර්යවරියක් ලෙස නැටුම් කලාව ඉගැන්නුවා. ඒ නිසා තමයි මට මෙල්බන් විශ්ව විද්‍යාලයේ නැටුම් ඉගැන්වීමට ඉඩ ප්‍රස්ථාව ලැබුණේ.

සන්නස
විශ්ව විද්‍යාලය අපේ නැටුම් කලාව උගන්වන්න තීරණය කළ පසුබිම මොකක්ද?

උදුම්බරා
ඔස්ට්‍රේලියාව බහු සංස්කෘතික රටක්. එනිසා වෙනත් රටවල ජාතීන් සහජීවනයෙන් ජීවත් වන නිසා ඔවුන්ගේ සංස්කෘතික උරුමයන් පිළිබඳව ඉගෙන ගැනීම ඉතාමත් වැදගත්. මේ හේතුව මේ තීරණයට පාදක වන්නට ඇති කියා මට හිතෙනවා.

සන්නස
අපේ නැටුම් කලාවන්ට අමතරව මේ අය ඉගෙන ගන්නා අනෙක් නර්තනාංග මොනවාද?

උදුම්බරා
Ballet, Jazz, Cha Cha, salsa, වැනි නර්තන ක්‍රම වගේම ස්පැනිෂ් ජැපනීස් ඉන්දියානු නැටුම් ඉගෙන ගන්නවා.

සන්නස
ඔබේ රංගායතනය විසින් පවත්වන ලද 2006 නර්තන ප්‍රසංගයෙන් පසු එවැනි ප්‍රසංගයක් මේ වසරේත් පවත්වනවාද?

උදුම්බරා
ඔව්. මේ දිනවල මාත් රංගනත් ඒ ගැන කටයුතු කරමින් ඉන්නවා. මෙවර ප්‍රසංගයට උඩරට පහතරට හා සබරගමු යන නැටුම් ඇතුළත් ව ඉන්දියානු භරත නාට්‍යම් කථක් යන නැටුම් අංග ඇතුළත්ව විශේෂයෙන් මෙරට තුළ හැදෑරූ නර්තන විනයාස උපයෝගී කරගත් නැටුම් අංග කීපයක් ඉදිරිපත් කිරීමට බලාපොරොත්තු වෙනවා. ඒ එක්කම රංගන විසින් පුහුණු කරන ලද සාම්ප්‍රදායික බෙර සංධ්වනියක් ඉදිරිපත් කිරීමටද බලාපොරොත්තු වෙනවා. ගිය වසරේ ප්‍රසංගයේ ප්‍රේක්ෂක ප්‍රසාදය නොඅවුඩ ලැබුණා. මේ වසරේත් එයට වෙනස් ආකාරයක සදා මතකයේ රැඳෙන ප්‍රසංගයක් ඔබට නැරඹීමට හැකි වේවි.

ශ්‍රී ලාංකික නර්තනය අන්තර්ජාතික තලයට ගෙනයන්නට නිති වෙහෙසෙන උදුම්බරා ලද මෙම ජයග්‍රහණය පිලිබඳව අපිද ඉතසිතින් සතුටු වන්නෙමු.